

SKI-AKTUELT

Arbeiderpartiet **Medlemsavis for Ski og Kråkstad Arbeiderlag** Nr. 2026-3

Smart budsjettering.

Ove Kjølstad, lagsleder:

Norsk økonomi har levd på en god fot i flere tiår. Vi har kanskje ikke merket det eller forstått det, og det forstår man først når økonomien ikke lenger er like god. Riktignok tjener den norske stat meget godt på oljesektoren, men norsk økonomi går til «blokksberg» om alle pengene tas ut på en gang. Derfor de begrensninger som ligger i «handlingsregelen».

Vi fikk i 2020 en pandemi. Det har en lignende effekt som en krig på økonomien. Jeg har tidligere påpekt at verken norske eller utenlandske politikere var ærlige overfor folk at dette ville ha en negativ effekt på økonomien, problemene ble skjøvet under teppet eller foran oss. Disse problemene har kommet som en generell høy prisstigning etter pandemien.

Parallelt med dette utviklet krigen i Ukraina seg, og det er nødvendig for oss å støtte opp under den. Der går det også mye penger. Det samme gjør det til forsvaret. Vi har i et par tiår kunnet ta ut «fredsdividender», men nå må forsvarsbudsjettet tilbake på nivået det var inntil for 30 år siden fordi verden har blitt mer usikker.

På toppen av dette har vi endret formen på prissetting av energi. Energipriser harmoniseres mer i Europa. Hensikten hos oss er at pris skal hindre energisløsing. Det-

te er en god tanke som et miljø- og klimatiltak. Riktignok føles like energipriser kanskje urettferdig i forhold til Europa da vi har et større behov for energi til oppvarming pga mer kulde, og fordi vi har større transportbehov pga lange avstander som gir økt behov for energi. Når vi i tillegg opplever energimangel pga mindre vann i bassengene, er dette punktet politisk sprengstoff i seg selv.

Alle punktene over kommer mer eller mindre samtidig. Summen av dette gir dårligere privat økonomi og dårligere kommuneøkonomi. Politisk er dette sprengstoff både på de enkelte saksområder og samlet sett. Det kan gi grobunn til politiske motkrefter. Slike motkrefter øker over hele Europa. Nå sist i delstatsvalg i Tyskland. Vær forberedt på det samme her ved neste valg.

Det er ikke lett å finne de gode politiske tiltakene. Budsjettbehovene øker for å gi tilbud til de som kanskje ikke får jobb eller har vansker med å få et sted å bo i denne situasjonen. Samtidig krymper budsjettene som kan brukes til disse nødvendige formålene. Det er da behovet for smart budsjettering oppstår. Pengene som skal brukes må helst dekke to formål samtidig. Det blir utfordringen i kommunebudsjettet som snart legges fram. Og det samme ligger bak når vi snart skal lage et valgprogram for kommunevalget neste år. Vi trenger å spare samtidig som vi trenger å investere. Vi må investere fordi vi vokser som

kommune og fordi vi må bli mer miljø- og klimavennlige. Vi må gi en god eldreomsorg. Samtidig må vi investere i ungdommen slik at disse får jobb og ikke blir et stort samfunnsproblem. Samtidig må vi være mer forsiktige med pengene. Gode forslag til løsninger tar både kommunestyregruppa og programkomiteen imot med takk.

Vi vil gjøre det bedre å bo og leve i Nordre Follo – hele livet.

Oddbjørn Lager Nesje, ordførerkandidat for Nordre Follo Arbeiderparti.

Om ett år går innbyggerne i Nord-

re Follo til valgurnene. 13. september 2027 skal vi velge hvem som skal styre

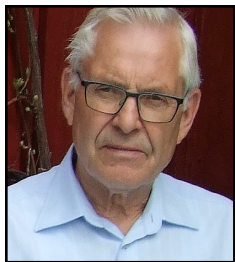
kommunen vår de neste fire årene. For meg handler dette valget først og fremst om én ting: Hvilken retning skal Nordre Follo ta? Det kan høres selvfølgelig ut, men det betyr faktisk noe hvem som styrer. Politikk handler om prioriteringer, og prioriteringene får konsekvenser for folks hverdag.

Når flere eldre må bo på dobbeltrom samtidig som tilbud kuttes, er det et politisk valg. Når familier ikke får barnehageplass der de bor, er det et politisk valg. Når skolebarn må ta med seg søpla hjem, sier det noe om hvor langt innsparingen har gått. Og når SFO blir dyrere samtidig som tilbudet blir dårligere, er det familiene som

(Fortsetter på side 2)

Kort og godt ...

Gjennom lokalpressen og mange innspill fra vår ordfører kandidat, Oddbjørn Lager Nesje, er vi godt

kjent med at Nordre Follo har problemer med å løse mange av oppgavene innen omsorg og helse. For å

avhjelpe dette vil vi gå til valg på å innføre en moderat eiendomsskatt på næringsseiendom.

Thon-gruppen som bl.a. eier «Stor-senteret» og Thon-hotel i Ski, hadde i første halvår 2026 et resultat på 2.300 millioner, uten at de betaler en krone i skatt til kommunen vår. For tilsvarende lokasjoner i Lørenskog betaler de ca. 12 millioner i eiendomsskatt. Jeg finner det ikke urimelig at de gir et tilsvarende bidrag til vår kommuneøkonomi.

Partimedlem Jack Ove Valø skal ha ros for at han i kommunestyremøtet 16. september benyttet «Offentlig spørretid» til å be ordføreren svare på hvordan Nordre Follo, med sitt ønske om at alle skal bo lenger hjemme, er rustet til å hjelpe de pleietrengende. Svaret fra ordføreren er vi lovet til neste utgave av Ski-Aktuelt. Vi venter i spenning.

Det står respekt av Norsk Folkehjelp som takket nei til 400 millioner kroner fra USA i støtte til minerydding. Norsk Folkehjelp ble stilt overfor et ultimatum fra Trump-administrasjonen, som krever at organisasjonen ikke kan arbeide for abort, likestilling eller mangfold, ikke bare i prosjektene som finansieres av USA, men i alt arbeid organisasjonen utfører globalt – inkludert prosjekter finansiert av andre land og givere. Et slikt ultimatum. Kan man bare ikke godta. **Kort og Godt!**

(Fortsatt fra side 1)

merker konsekvensene. Hver enkelt sak kan isolert sett framstå som liten. Men for dem som står midt oppi det, er det ikke små saker. Til sammen forteller de noe om hvilken vei Nordre Follo har tatt under FrP og Høyres styre. Jeg mener vi trenger en annen retning. Et sosialdemokratisk prosjekt for hele kommunen.

Arbeiderpartiet har satt et tydelig mål for valget: **Vi vil gjøre det bedre å bo og leve i Nordre Follo – hele livet.** Det er mer enn en appell. Det er et løfte om hvilken kommune vi ønsker å bygge. Vi vil ha en kommune der barn og unge får en trygg oppvekst, med sterke barnehager, gode skoler og forebyggende tilbud. En kommune der eldre kan være trygge på å få den hjelpen de trenger, og der ansatte har tid og ressurser til å gi god omsorg. En kommune som legger til rette for næringsliv, trygge arbeidsplasser og gode lokalsamfunn. Dette er kjernen i sosialdemokratiet: Vi bygger fellesskap fordi vi vet at vi trenger hverandre. Vi skal skape verdier sammen, og vi skal dele dem på en måte som gir trygghet og muligheter for alle.

Nordre Follo skal være en kommune der det er godt å vokse opp, godt å etablere familie, godt å arbeide og godt å bli eldre. Hva skal vi ha mer av? Politikk handler i stor grad om et enkelt spørsmål: **Hva skal vi ha mer av, og hva skal vi ha mindre av?**

Jeg vil ha mer læring, mer forebygging, mer trygghet og flere gode tjenester. Jeg vil ha flere trygge voksne rundt barna våre og flere hender i omsorgen. Jeg

vil ha sterke fagmiljøer, et levende lokalsamfunn og en kommune som er attraktiv for både innbyggere og bedrifter.

Da må vi også tørre å si hva vi vil ha mindre av. Vi må ha mindre av kutt som rammer tjenester folk er avhengige av. Mindre utrygghet for ansatte og innbyggere. Og mindre avhengighet av at private aktører skal løse oppgaver kommunen selv kan levere godt. Dette er en av de tydeligste politiske skillelinjene foran valget.

Vi venter blant annet på saken om konkurranseutsetting av sykehjem, som FrP og Høyre har bestilt. Arbeiderpartiet mener vi skal være svært forsiktige med å gå den veien. Konkurranse kan høres effektivt ut på papiret, men det er en reell risiko for at presset på kostnadene går ut over lønn og arbeidsvilkår for de ansatte, og kvaliteten på tilbudet til beboerne. Vi vil heller bygge opp de kommunale tjenestene og fagmiljøene våre. Vi trenger flere hender i omsorgen, ikke flere runder med konkurranseutsetting. For oss handler dette også om verdien av arbeid. De ansatte i kommunen er ikke bare en utgiftspost i et regneark. De er mennesker med kompetanse, erfaring og et viktig samfunnsoppdrag. Når vi investerer i dem, investerer vi i innbyggernes velferd.

En kommune som setter folk først Nordre Follo er en kommune i vekst. Det er positivt. Flere mennesker ønsker å bo her, og vi har gode muligheter til å utvikle kommunen videre. Men vekst kommer også med ansvar. Vi blir flere eldre. Behovene innen helse og omsorg kommer til å øke. Flere barn og unge trenger gode barnehager, skoler og fritidstilbud. Vi må planlegge for dette nå, ikke vente til

(Fortsetter på side 3)

(Fortsatt fra side 2)

behovene har vokst oss over hodet. Samtidig må vi ta vare på det som gjør Nordre Follo til en god kommune å bo i: nærnaturen, møteplassene, lokalmiljøene og fellesskapet mellom folk. Stedsutvikling handler derfor om mer enn hvor mange boliger vi kan bygge. Det handler om hvilken kommune vi ønsker å skape. Vi skal utvikle Nordre Follo med innbyggerne først, og med respekt for naturen og kvalitetene i lokalsamfunnene våre.

Vi skal lytte til folk. Vi skal ta bekymringer på alvor. Og vi skal sørge for at innbyggernes interesser veier tungt når viktige beslutninger tas. Det er slik vi bygger tillit. Vi må løfte blikket. Det er lett å bli opptatt av årets budsjett og neste innsparingskrav. Men som politikere har vi også et ansvar for å løfte blikket.

Hvordan skal vi rekruttere nok ansatte til helse- og omsorgstjenestene? Hvordan skal vi sikre kompetansen og kapasiteten vi trenger i barnehagene og skole- ne? Hvordan skal vi utvikle gode tjenester samtidig som vi har kontroll på økonomien? Dette er spørsmål som blir stadig viktigere.

For meg er det ikke et valg mellom sunn økonomi og velferd. Vi trenger begge deler. Det er fullt mulig å ha orden på økonomien og samtidig prioritere gode tjenester. Men det krever politisk vilje. Det krever at vi tør å prioritere langsiktig, og at vi ser på inntekter og utgifter i sammenheng. Arbeiderpartiet mener kommunen må ha en bærekraftig økonomi som gjør oss i stand til å møte den sterke befolkningsveksten, og økningen i antall eldre. Derfor mener vi at en moderat eien-

domsskatt på næringseiendom er et mer ansvarlig valg enn stadig nye kutt i velferden. Det handler ikke om skatt for skattens skyld. Det handler om å sikre at vi har ressurser til å utvikle kommunen og gi innbyggerne gode tjenester også i framtida. Vi må tørre å spørre: Hva er viktigst å bruke fellesskapets penger på? For Arbeiderpartiet er svaret tydelig. Vi skal prioritere barn og unge, eldreomsorg, gode tjenester og sterke lokalsamfunn.

Et retningsvalg for Nordre Follo. Om ett år skal velgerne velge hvilken retning de ønsker at kommunen skal ta. Arbeiderpartiet vil bygge velferden opp, ikke rive den ned. Vi vil skape og dele. Vi vil ha en kommune som stiller opp for innbyggerne når de trenger den, og som samtidig har orden på økonomien.

Vi skal ikke bare fortelle velgerne hva vi er imot. Vi skal være tydelige på hva vi vil ha mer av:

- Mer trygghet og forebygging.
- Flere gode tjenester og sterke fagmiljøer.
- Flere hender i omsorgen.
- Gode barnehager og skoler.
- Et sterkt næringsliv og trygge arbeidsplasser.
- En kommune som tar vare på naturen og utvikler gode lokalsamfunn.
- En ansvarlig kommuneøkonomi som gjør oss rustet for framtida.

Dette er vårt sosialdemokratiske prosjekt for Nordre Follo. Vi tror på fellesskapet. På at vi kan få til mer sammen enn hver for oss. På at kommunen skal være der når vi trenger den, og at alle skal få mulighet til å leve gode liv. Det betyr noe hvem som styrer. Arbeiderpartiet vil gjøre det bedre å bo og leve i Nordre Follo – hele livet.

Når verdier koster, må vi stå opp for dem.

Henrik Drivenes, Leder kommunepartiet;

Norsk Folkehjelp har tatt et valg

som fortjener respekt. Organisasjonen har sagt nei til nye amerikanske bistandsvilkår

som begrenser arbeid med likestilling, mangfold og inkludering. Konsekvensene er store: tap av om lag 400 millioner kroner i årlige inntekter og rundt 1700 arbeidsplasser globalt. Men alternativet ville vært verre.

I en tid hvor stadig flere autoritære krefter forsøker å begrense sivilsamfunnet, er det avgjørende at noen er villige til å sette en grense. Norsk Folkehjelp har gjort nettopp det. De har sagt at grunnleggende verdier ikke er til salgs.

Trump-administrasjonens nye krav innebærer at organisasjoner som mottar amerikansk støtte må innrette seg etter politiske føringer som går langt utover de prosjektene USA finansierer. Norsk Folkehjelp mener dette vil begrense arbeidet for likestilling, mangfold og inkludering også i prosjekter finansiert av andre givere. Derfor har organisasjonen valgt å trekke seg ut fremfor å gi avkall på sitt verdigrunnlag.

Det er lett å snakke om prinsipper når det ikke koster noe. Det er langt vanskeligere når prisen er flere hundre millioner kroner og omfattende nedbemanning. Nettopp derfor fortjener beslutningen respekt. Dette handler ikke bare om økonomi. Det handler om uavhengighet. Om retten til å arbeide

(Fortsetter på side 4)

(Fortsatt fra side 3)

for menneskerettigheter, likestilling og demokrati uten at en utenlandsk regjering skal definere rammene.

For oss i Norge burde dette være en vekker. Norsk Folkehjelp er ikke bare en bistandsorganisasjon. Den er en del av den norske arbeiderbevegelsen. Gjennom flere tiår har organisasjonen stått skulder ved skulder med mennesker som kjemper for demokrati, arbeidstakerrettigheter og fred, enten det er gjennom humanitær innsats, minerydning eller støtte til sivilsamfunn verden over.

Det er derfor gledelig å se at mange nordmenn allerede har reagert. I dagene etter at Norsk Folkehjelp offentliggjorde beslutningen, har organisasjonen mottatt millioner i donasjoner og hundrevis av nye medlemmer og faste givere. Det viser at mange forstår hva denne saken egentlig handler om.

Likevel er det behov for mer enn støtteerklæringer. Når organisasjoner som forsvare demokratiske verdier kommer under press, må vi bidra. Som medlemmer, givere, tillitsvalgte og samfunnsborgere. For hvis vi ikke støtter dem som tør å stå opp for prinsippene sine når det koster, hvem skal da gjøre det?

Norsk Folkehjelp har valgt verdier fremfor penger. Det valget fortjener vår støtte.

Medlemsavis for Ski og Kråkstad arbeiderlag.
E-post: skiogkrakstad@gmail.com
Utgiver: Ski og Kråkstad Arbeiderlag.
Redaktør: Olaf Nilsen.
E-post: olme41@gmail.com

Arbeiderpartiet

Når noen sier fra, må fellesskapet lytte.

Sharam Ariafor:

De siste ukene har jeg tenkt mye på et ganske enkelt spørsmål:

Hva skjer når et menneske sier fra til kommunen?

Spørsmålet har blitt aktualisert av flere

alvorlige saker i Nordre Follo. Sakene er svært forskjellige og skal ikke blandes sammen. Likevel har de fått meg til å tenke på noe som er større enn den enkelte saken: Hva slags systemer har vi for å fange opp bekymringer, varsler og mennesker som forsøker å fortelle oss at noe er galt?

For meg er dette også et sosialdemokratisk spørsmål. Den norske velferdsstaten bygger på en grunnleggende tillit mellom mennesker og fellesskapet. Når livet blir vanskelig, skal du kunne stole på at det finnes noen der. Når et barn ikke har det bra, når en familie ikke klarer seg, når en ansatt opplever kritikkverdige forhold, eller når noen ser noe som gir grunn til alvorlig bekymring, skal terskelen for å si fra være lav. Men da må det også bety noe å si fra.

Vi kan lage gode tjenester, ansette dyktige fagfolk og vedta gode rutiner. Likevel hjelper det lite dersom viktig informasjon blir liggende i hver sin del av organi-

Navn og adresse:

sasjonen, dersom tidligere bekymringer blir glemt når mennesker skifter jobb, eller dersom ingen ser at flere små signaler over tid begynner å danne et alvorlig bilde.

Dette er en utfordring i store organisasjoner. Nordre Follo kommune har tusenvis av ansatte og møter innbyggerne gjennom skole, barnevern, helse, omsorg og en rekke andre tjenester. Ingen enkeltperson kan kjenne hele bildet. Derfor må systemene våre være gode nok til å gjøre det.

Det er også her jeg mener sosialdemokratiet har et særlig ansvar. Vi tror på sterke offentlige tjenester. Vi tror at fellesskapet kan løse oppgaver som den enkelte ikke skal måtte stå alene med. Men da må vi også være blant de første til å stille kritiske spørsmål når det offentlige ikke fungerer slik vi ønsker.

Å forsvare velferdsstaten kan aldri bety å forsvare systemet for systemets egen skyld. Tvert imot. Skal mennesker fortsatt ha tillit til fellesskapets løsninger, må vi være villige til å undersøke feil, lære av dem og forandre systemene når det er nødvendig. Det gjelder også oss som er folkevalgte.

Det finnes gode grunner til at politikere skal være forsiktige med å kommentere enkeltsaker. Vi skal respektere taushetsplikt og personvern, og vi skal ikke opptre som etterforskere eller saksbehandlere. Men taushetsplikt betyr ikke politisk taushet.

(Fortsetter på side 5)

(Fortsatt fra side 4)

Vi kan la være å diskutere enkelt-mennesker og samtidig stille spørsmål ved hvordan systemene fungerer. Faktisk mener jeg det er en del av vårt ansvar som folke-valgte.

Når flere alvorlige saker over tid gir grunn til å spørre hvordan varslar og bekymringer blir mottatt, registrert og fulgt opp, bør vi undersøke det. Ikke for å finne noen å skyld på, og heller ikke for å score partipolitiske poeng. Flere av forholdene det nå stilles spørsmål ved, strekker seg over mange år og forskjellige politiske flertall. Derfor mener jeg dette bør være noe vi kan stå sammen om.

Jeg ønsker at Nordre Follo skal se nærmere på hvordan kommunen håndterer varslar og alvorlige bekymringsmeldinger på tvers av tjenestene.

- Hvordan sørger vi for at gjentatte bekymringer blir sett i sammenheng?
- Hvordan sikrer vi at viktig kunnskap ikke forsvinner når ansatte og ledere skiftes ut?
- Når skal en sak løftes videre?
- Og hvem har ansvaret for å se helheten når informasjonen finnes flere steder i organisasjonen?

Jeg mener vi også bør være åpne for en uavhengig gjennomgang dersom det er den beste måten å få svar og skape tillit til prosessen på. For dette handler til syvende og sist ikke først og fremst om rutiner, organisasjonskart eller avvikssystemer. Det handler om mennesker. En velferdsstat viser ikke sin styrke når alt fungerer som det skal. Den viser sin styrke når noen faller, når noen blir oversett eller når noen sier fra om at noe er galt – og fellesskapet klarer å reagere.

Det er det løftet vi gir hverandre i et sosialdemokratisk samfunn. Når noen sier fra, må fellesskapet lytte.

Ny kraftpolitikk fra Arbeiderparti-regjeringen.

Mani Hussaini, Leder av Stortingets miljø- og energikomite.

Regjeringens nye kraftsatsing ble lansert 7.august. Sammen med en lang rekke lokalpolitikere og

ordførere mener vi at de nye forslagene vil gi langt større tillit til de politiske kraftprosessene

som foregår rundt om i kommunene enn situasjonen er i dag.

Norge trenger mer kraft og nett. Dette er også hovedbeskjeden vi får fra hele distriktsnorge hver gang vi reiser på bedriftsbesøk til ulike kommuner. Bedrifter og virksomheter som vil produsere og omsette mer, får i dag ikke plass på nettet. Og noen steder er det ikke nok kraft. Det er en realitet som burde bekymre alle som er opptatt av å ha levende distrikter.

Det var Arbeiderpartiet som flyttet behandlingen av vindkraft til plan- og bygningsloven i håp om gode og åpne prosesser. Dessverre hører vi at mange ordførere og kommunestyrepolitikere fra alle partier forteller om et system som ikke fungerer. En nylig undersøkelse viste at 76 prosent av kommunepolitikere mener de bør være forpliktet til å vurdere vindkraftprosjekter før de kan si ja eller nei. Lokalpolitikere over hele landet har vært tydelige til

oss om at vi trenger en opprydding og en forenkling, uten at dette skal gå utover den lokale forankringen.

Derfor kommer vi med forenklinger som vi mener ivaretar og forsterker kommunens bestemmelsesrett og samtidig gir mer kunnskap på bordet og effektiviserer prosessene. Skal vi bygge mer kraft må dette ha lokal forankring og legitimitet. Derfor lovfester vi kommunenes rett til å si ja eller nei. Kommunene skal selv bestemme om de vil etablere vindkraft eller ikke. Forskjellen fra før er at de nå vil kunne ta opplyste beslutninger med faktisk kunnskap på bordet, heller enn å basere beslutningene på teoretiske og prinsipielle diskusjoner om vindkraft generelt. Tilliten til politikerne står først og fremst i fare når de må ta beslutninger i blinde.

I tillegg mener vi at kommuner som legger til rett for at det bygges ut ny kraft, også må sitte igjen med mer. Derfor innfører vi en preproduksjonsavgift fordi det skal lønne seg tidlig for de kommunene som tar et samfunnsansvar for nasjonal kraftutbygging.

Det må også være en større kobling mellom en kommunes kraftforbruk og kraftproduksjon. Derfor kommer vi med krav om at kommunene sier ja til nytt stort forbruk også må ha en plan for ny kraftproduksjon. Det er i grunn fortellingen om det moderne Norge. Kraft og industri tettere koblet sammen. Det bidrar til flere arbeidsplasser, mer industri, kutter utslipp og gir lavere strømpriser.

Arbeiderpartiet tar ansvar og viser handlekraft i en tid hvor vi raskt trenger mer kraft for å ivareta norsk konkurransekraft og norske husholdningers økonomi. Og vi gjør det i tråd med ønsker og dialog med

(Fortsetter på side 6)

(Fortsatt fra side 5)

lokalpolitikere over hele landet som har stått i ekstremt vanskelige situasjoner. De vet godt hva som trengs for å gjøre debatten og løsningene gode, og vi mener dette er løsninger som faktisk vil føre til nettopp det.

Vi er alle i samme båt.

Arvid Herland:

En sommer er over og ingen kan si at det ikke har vært nok saker som

nordmenn har vært opptatt av. I skrivende stund er det landesorg etter kong Haralds død. Skal ikke dvele mye ved det her, men uansett hvor mye republikaner mange kan være, så kan ingen være uenig i at kong Harald alltid har vært en samlende kraft for hele nasjonen. Vi har nå mistet en høyt respektert og elsket konge.

Overskriften som jeg har satt, peker på spesielle ting. Under sommerens verdensmesterskap i fotball vakte Norge en interessant oppmerksomhet verden over. En ting var at Norge gjorde en fabelaktig innsats og kunne avansert til en sensasjonell semifinale. (dommerne stoppet dette). Det andre var kamproppet «Ro-Ro», som runget høyt over stadioner, og i flere byer i USA, ble veldig populært. Det skapte en spesiell stemning med veldig sterk energi, nærmest euforisk. Det viser at om bare vi står sammen, kan Norge få til det utroligste. Som jeg har sagt i mange sammenhenger, fotball er viktig for svært mange av oss. Vi slipper virkelig ut våre følelser. Det ble sagt under fotball VM at selv

de verste fotballhatere så Norges kamper sent på kvelden (natta). Så la oss legge til rette for mer fotball i kommunen, for kvinner og menn.

At vi alle er i samme båt, tenker jeg også på det som skjer med klimaforandringene i verden. Det har vist seg skremmende i sommer. Jorden blir rett og slett for varm for mennesker om sommeren i mange deler av verden. Dette påvirker også oss i Norden fordi jordens økosystemer forandres. Det nytter ikke å si at vi ikke har blitt advart, men altfor lite skjer på naturvernområdet. Kapitalkreftene har så langt vunnet denne kampen.

Angående den sterke heten i sommer, leste jeg en historie i Bergens tidende: En dame fra Madrid hadde mistet sin gamle mor i den sterke varmen der. Det var ingen air condition i leiligheten, og morens hjerte kollapset til slutt i varmen. Etter dette lurte kvinnen på hvor hun skulle dra i ferien sin, et sted der det ikke var så sterk varme. Valget falt da på Bergen. Allerede da hun gikk av flyet ute på flyplassen, kjente hun en stor lettelse. Det var som en stor byrde forlot skuldrene og hun kunne puste fritt. Det regnet.

Da hun kom til Bergen by gjorde hun følgende. Det regnet fortsatt og hun gikk ut på en bro som kalles «Lille Pudden», altså en bro noe mindre enn Puddefjordsbroen. Der stod hun midt på broen med øynene lukket og kjente regnet som falt i håret og i ansiktet. En ren nytelse for henne! Stående slik, møtte hun en Bergensdame som kom gående. Til henne fortalte hun da denne historien som kan være en vekker for alle.

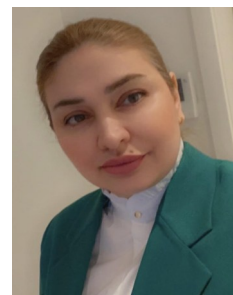
Etter denne fortellingen skulle Bergensdamen ikke klage mer på

regnet i Bergen. Det dette viser er at vi også geografisk er velsignet med en gunstig plassering, midt i et av jordens regnværbelter.

Tidsklemma er ikke din egen feil – den krever politisk handling:

Derin Mahmood:

Det er tusenvis av kvinner som står på hver eneste dag. De går på jobb i velferdstjenestene, tar ansvar hjemme, trener, møter mennesker

og sørger for at hjulene i samfunnet går rundt. Noen ordner det meste alene. Andre har fulle hus med barn, logistikk og forpliktelser. Felles for altfor mange er at de sjelden stopper opp og spør seg selv: Hvordan har jeg det egentlig?

Vi kvinner er oppdratt til å klare oss. Vi smiler, går på jobb selv om vi er slitne og biter tennene sammen når det butter imot. Vi vil så gjerne være sterke for alle andre. Men sannheten er at det må være lov å si høyt at livet kan være krevende. Og mye av presset vi kjenner på, er ikke selvforskyldt. Det handler også om hvordan arbeidslivet og samfunnet er organisert.

Arbeidslivet er preget av høyt tempo, stramme rammer og stadig nye krav. Særlig i mange kvinneyrker merkes presset på kroppen. Mange opplever at de aldri får gjort nok, aldri strekker helt til og aldri får hentet seg ordentlig inn. Samtidig skal vi være gode arbeidstakere, gode foreldre, gode venner, holde oss aktive og ta vare på egen helse. Det går ikke alltid opp.

(Fortsetter på side 7)

(Fortsatt fra side 6)

Et rettferdig samfunn kan ikke basere seg på at kvinner skal slite seg ut i en evig skvis mellom jobb og privatliv. Vi må spørre oss om vi har skapt et arbeidsliv der mennesker får mulighet til å hente seg inn – eller om vi forventer at de bare skal løpe fortere. Vi må bli flinkere til å se hverandre i hverdagen. Vi må tørre å spørre hvordan det faktisk går – før lufta går helt ut av ballongen. Men vi trenger også politisk handling.

Vi trenger et arbeidsliv som gir rom for restitusjon, som tar helse på alvor, og som gjør det mulig å kombinere jobb og privatliv uten at mennesker blir utslitt. Vi trenger sterke fellesskap og et organisert arbeidsliv som sikrer trygghet og gode arbeidsvilkår. Kvinner som jobber hardt hver dag, fortjener anerkjennelse. Ikke fordi vi skal være superkvinner som tåler alt, men fordi det krever styrke å si: «Nå er jeg sliten. Nå trenger jeg litt mer rom.»

For meg handler Arbeiderpartiets politikk om nettopp dette: Et rausere fellesskap der vi stiller opp for hverandre, og et arbeidsliv som tar vare på menneskene som skal stå i det over tid. Vi skal kunne ha gode jobber og aktive liv. Men vi skal også ha tid, trygghet og energi til å være hele mennesker. Vi skal ikke trenge å gjøre alt alene.

Hvem skal få bestemme i lokalsamfunnet vårt?

Sunniva Salvesen:

Stemmer i Fremskrittspartiet ytret i sommer at de ønsker at bare norske statsborgere skal ha stemmerett ved kommunevalg. Det mener jeg er feil, blant annet fordi de med dette forslaget totalt overser hvor-

for vi i det hele tatt har et lokaldemokrati og lokalvalg.

I dag kan utenlandske statsborgere stemme ved kommune- og fylkestingsvalg dersom de har vært registrert bosatt i Norge de siste tre årene. For nordiske statsborgere gjelder egne regler. Ved stortingsvalg må du derimot være norsk statsborger.

Jeg mener det skillet gir mening. For lokalpolitikken handler om stedet der du faktisk lever livet ditt. Om skolen barna dine går på. Om eldreomsorgen foreldrene dine møter. Om idrettshallen, biblioteket, kulturlivet, boligbyggingen og hvordan nærmiljøet ditt skal utvikles.

Tenk på en britisk eller fransk statsborger som har bodd i Nordre Follo i ti eller tjue år, men som av ulike grunner ikke har norsk statsborgerskap. Kanskje har hun barn på den lokale skolen, sitter i FAU og bruker fritiden sin som fotballtrener. Hun betaler skatt, går på jobb og har gjort Nordre Follo til hjemmet sitt. Skal vi virkelig fortelle henne at hun ikke skal få være med og bestemme hvem som styrer kommunen hun bor i? Det samme gjelder mennesker som har kommet hit som flyktninger. Når du har bodd her over tid, barna dine går på skole her og du forsøker å bygge et nytt liv her, mener jeg det er positivt at vi inviterer deg inn i demokratiet, ikke at vi setter opp nye barrierer for deltakelse.

Statsborgerskap betyr noe. Derfor stiller vi også andre krav til hvem som kan stemme ved stor-

tingsvalg og være med på å bestemme hvem som skal styre landet. Men kommunen er vårt nærmeste demokrati. Den tilhører menneskene som bor her, bruker tjenestene, betaler skatt, engasjerer seg i lokalsamfunnet og sender barna sine på skolen og fotballtreningen.

Et levende lokaldemokrati skapes ikke ved å spørre hvor passet ditt er utstedt. Det skapes når flest mulig av dem som har gjort kommunen til sitt hjem, også opplever at de har en stemme i hvordan den skal utvikles.

Kjære partikamerater, håper sommeren oppleves å ha vært god!

Kjell-Arne Ekeberg:

Høsten er kommet. Bønda på våre trakter har fått avlinga i hus. Over normalen, vil jeg tro. Høstfargene blir stadig tydeligere. Spesielt rødfargen liker jeg godt.

Også dette innlegget omtaler nominasjonen til kommunevalget neste år.

Status:

Vi er godt i gang! Vi har per i dag intervjuet 17 kvinner og 13 menn til lista. Vi har igjen 6 menn og ei dame, som ikke er intervjuet ennå. Foreløpig ligger vi altså an til ei liste med 18 kvinner og 19 menn..

Sjøl om vi begynner å få mange navn på lista, tar vi gjerne mot flere! Meld gjerne tips, og foreslå gjerne deg sjøl.

(Fortsetter på side 8)

(Fortsatt fra side 7)

Kontakt gjerne komiteens nestleder og sekretær Eva Haga Rogneflåten, eva.h.rogneflaaten@g.mail.com.

For øvrig består komiteen av Tuva Moflag, Per Ole Melgård, Merete Bellingmo, Dag Johnsrud, Leif Iversen, Theo Mølster fra AUF og meg sjøl. Disse kan også kontaktes direkte.

Jeg skriver dette i dag, onsdag 9. september. Som dere veit, var dette dagen for kong Haralds begravelse. Jeg er pensjonist. Jeg hadde derfor anledning til å se på bl.a. overføringa fra Oslo domkirke.

Det som gjorde sterkest inntrykk på meg, var Tuva Syvertsen og Åge Alexandersen som sang framføring av Prøysens vise om Jørgen Hattemaker, med det velkjente refrenget: Sola skinn' på deg så skuggen fell på meg, Men graset er grønt for æille. Prøysen er i denne viseteksten inne på nerven i klassesamfunnet han vokste opp i; den grove, sosiale uretten. Vår bevegelse har bidratt til en demokratisering og en viss grad av sosial utjamning. Det tenkte jeg med stolthet på da de sang.

God høst og delta gjerne på partimøter og valgkamparrangementene som ligger foran oss!

Hva skjer nå med Folkets hus?

Ove Kjølstad, styrel. Folkets hus i Ski:

Kommunestyret vedtok i juni ny kommuneplan, den fysiske delen.

Folkets Hus fikk gjennomslag for ønskene om å regulere tomter slik at man kan få frihet til å utvikle tomter med for eksempel boliger. Det åpner for helt delvis salg slik at man får en fortjeneste nok til å kunne bygge et nytt Folkets Hus.

Folkets Hus har helt klare ambisjoner om å eksistere i fremtiden. Imidlertid ble det også vedtatt rekkefølgebestemmelser som i realiteten stopper hele utviklingsprosessen. Det mest avgjørende her er at det ikke blir bygging før det kommer nytt vann- og avløpsnett i Gamleveien. Kommunen har ikke planer om et slikt nytt nett på mange år.

Da står vi overfor en krevende økonomisk situasjon da huset har store investeringsbehov som vi ikke har mulighet for å gjennomføre. Det betyr at vi ikke kan overleve uten en stor dugnadsinnsats fra medlemmene. Derfor må vi dessverre fortsette å mase om dugnader og andre frivillige bidrag. Et ekstraordinært årsmøte i juni satte ned en plankomite som skal jobbe videre med saken.

Folkets Hus gjennomfører neste dugnad mandag 26. oktober kl. 17.00.

Årshjul i Nordre Follo AP.

Planlagte aktiviteter i høst:

Lørdag 26. september:

Lørdagskafe 1200-1400, Cafe Crema, Kolben.

12.-18. oktober:

Nasjonal verveuke, Følg med på facebook og invitasjoner.

Tirsdag 13. oktober:

«Europa er i endring. Henger Norge med?» Åpent bokbad med Maria Varteressian. 1900-2030 Oppgård gamle rådhus, Kolbotn.

Torsdag 22. oktober.

Åpent debattmøte med FrP. Sted ikke avklart. Følg med på invitasjon.

Torsdag 29. oktober.

Behandle og nytt kommuneprogram. Medlemsmøte 1800-2200. Kolben 3.etg Festsal.

Lørdag 31. oktober.

Lørdagskafe 1200-1400, Peppes pizza, Ski.

Onsdag 11. november.

Økonomi- og handlingsplan. Medlemsmøte 1800-2000. Sted ikke avklart.

Lørdag 14. november.

Nominasjonsmøte Medlemsmøte kl.1200 og utover. Oppgård gamle rådhus, Kolbotn.

Lørdag 28. november.

Lørdagskafe 1200-1400, Cafe Crema, Kolben.

Onsdag 2. desember.

Julemøte. Medlemsmøte kl.18.00. Ski rådhus og deretter bespisning på Peppes pizza.
